DE STERNI TEREBRATIONE,
DISSERTATIO
ANATOMICO-CHIRURGICA,

Quam, Deo juvante, & Præside M. Petro Sue, *antiquo Collegii Præposito, nunc Quæstore, antiquo Scholarum Practicarum Anatomiæ & Chirurgiæ Professore, Regiæ Academiæ Chirurgiæ Consiliario & pro commercio extraneo Secretario, in generali Parisiensi Præfecturâ Chirurgo ordinario, necnon Academiarum Monspelliensis, Rothomagensis, Divionensis, Lugdunensis, Burdigalensis & Aurelianensis Socio; tueri conabitur* Guillelmus Colon de la Motte, *Æduensis, Artium Liberalium in Almâ Universitate Parisiensi Magister, Nosocomii Generalis in domo dictâ* Bicêtre *Chirurgus Præcipuus, Hospitii publici de* Vaugirard, *nec-non Luparæ Regiæ pro venatione Chirurgus Primarius, Theseos Auctor.*

Die Lunæ 30ª Mensis Octobris, anno 1786, à sesqui-secundâ post meridiem ad septimam.

PARISIIS,

IN REGIIS CHIRURGORUM SCHOLIS.

PRO ACTU PUBLICO,

ET

SOLEMNI COOPTATIONE.

Typis MICHAELIS LAMBERT, Regii Chirurgiæ Collegii, necnon Academiæ Typographi, viâ Cythareâ.

M. DCC. LXXXVI.

DE

STERNI TEREBRATIONE,

DISSERTATIO

ANATOMICO - CHIRURGICA.

PARTIUM Corporis humani ſitum, figuram, nexum, fabricam, nec-non harmoniam diligenter perpendere, earumque functiones naviter percallere, neceſſarium Chirurgi munus: ſin-. minùs, operationes Chirurgicas temerè & inconſultò celebrat De Sterni terebratione acturi, thoracis ergò generalem, & Sterni ſpecialem anatomiam præmittere operæ pretium duximus.

EX ANATOMIA.

Pectus, ſeu medius-venter, eſt ea pars trunci, collum inter

& abdomen ſita; hujus fines circumſcribuntur anteriùs Sterno & claviculis, poſteriùs vertebris dorſi duodecim & ſcapulis; à lateribus coſtis viginti quatuor, in ſeptem veras & quinque ſpurias diſtinctis, inferiùs ſepto tranſverſo *Diaphragmate* dicto. Hæ partes, unà cum muſculis pectoralibus, intercoſtalibus, ſerratis & multis aliis, arcuatam fornicem, ſursùm anguſtiorem, deorsùm ampliorem efficiunt, tegumentis communibus involutam.

Pectoris cavum pleurâ obducitur, duabus lamellis conflatâ, quarum exterior, ob adhæſionem cum partibus vicinis, aſpera, interior lævis & humore jugiter ſtillanti madida.

In duas partes dividi poteſt pleura: quælibet ſingulum pulmonem continet & obtegit. Ex utriuſque conjunctione oritur mediaſtinum, quod thoracem ſecundùm longitudinem obliquè & inæqualiter bipartitur; undè cavitas dextra ſiniſtrâ amplior eſt.

Sub Sterni parte inferiori ſibi mutuò accumbunt lamellæ mediaſtini; ſuperiùs interſtitium, quo thymus excipitur, ſuppeditant. Removentur poſteriùs, & cameram celluloſam efformant, in quâ Pericardium, Cor, & vaſa majora ſitum obtinent. Extrà pleuram, juxtà vertebras, pergunt Œſophagus, ductus thoracicus, aorta, azigos.

Sterni nomine intelligitur os longum, planum, tribus conſtans partibus in adultis, & ſex vel octo in infantibus (1), interiùs modicè excavatum, exteriùs paululùm protuberans; ſuperiùs latius, paulatìm deſcendendo anguſtatur, & in ſuâ extremitate hæret cartilago, latinè *mucronata* vel *enſiformis*, græcè

---

(1) *Valverda*, Anat. Corp. Hum. 1607, in-fol. Dicit ſe in puero ſeptem annos nato vidiſſe Sternum undecim fragmentis compoſitum.

ξιφοειδὴς vocata. Quæ quidem cartilago pro parte in adultis, rarissimè verò in totum, nisi senioribus, durescit.

Prima Sterni pars cum secundâ cartilagine unitur, quæ in solâ ætate provectâ os fit: undè sequitur in infantibus motus maximè sensiles adnotari inter primas duas Sterni partes (1). In lateralibus ejusdem marginibus superiùs articularis sese offert facies concava, cartilagine obducta, in quâ recipitur extremitas sternalis claviculæ.

Laterales Sterni partes inferiùs septem foveolis insigniuntur, quæ in sinu suo recipiunt extremitates cartilaginum septem costarum verarum. Hæ porrò articulationes in infantibus mobiles sunt; sed in adultis, & præsertim senibus, unà conferruminantur.

Connectitur Sternum anteriùs musculis pectoralibus, magno & parvo, obliquis externis, & rectis abdominalibus, posteriùs musculo *triangulari Sterni* dicto, pleuræ & mediastino; superiùs musculis Sterno-mastoïdeis, Sterno-hyoïdeis, inferiùs Diaphragmati, obliquis ascendentibus & transversis abdominis musculis, & à lateribus costarum cartilaginibus, earumque musculis ac ligamentis numerosissimis.

Spongiosa Sterni substantia in medio; extùs verò & intùs compacta est.

Tres Sterno assignari possunt usus: 1°. ut cordi ac pulmonibus propugnaculo sit; 2°. ut costas sibi invicem firmiter devinciat; 3°. ut mediastini fulciat membranas.

EX CHIRURGIA.

Ad tres referri possunt casus, juxtà illustrissimum *Lamarti-*

---

(1) V. Traité complet d'Anatomie, &c. par M. *Sabatier*, tom. 1, p. 148, édit. de 1781.

niere (1), in quibus necesse est Sternum terebrâ perfodere : 1°. in Sterni fracturâ ; 2°. in hujus ossis carie ; 3°. quandò sub eo in Mediastino adest pus foràs eliminandum.

1°. *De fracturâ Sterni.* Hæc plerumque gravissimis stipata symptomatibus difficilè sensibus percipitur, nisi recentissima ; factâ enim in partibus aponevroticis Sternum ambientibus contusione, sequitur ingurgitatio vehemens, quæ in dignoscendâ Sterni fracturâ digitos fallit. Prætereà, vix frangi potest Sternum, quin arteriæ & venæ sub eo latentes lædantur, ac disrumpantur, proindeque pectoris dolores, spirandi difficultas, tussis, sanguinis intrà Mediastini lamellas aut in cavum thoracis profusio locum habeant. Repositio & coadunatio fragmentorum in fracturâ Sterni, licèt plurimis tentandæ modis, non semper faciles. Contingere quandoque potest ut commendata artificia parùm profecerint, præsertìm si symptomata urgeant ; undè tunc cutem decussatìm incidere non dubitandum, nudatasque Sterni partes, vel per vectem quem *elevatorium* vocant, vel per terebram leniter priùs contortam sursùm versùs attollere properandum (2).

Quædam rationalis analogia statui potest inter Sterni & ossium cranii fracturam. Hanc in capitis vulneribus sufficientem esse modiolum applicandi causam affirmarûnt optimæ notæ Auctores. Enimverò, certâconstat experientiâ abscessus sub cranio accidentia consecutiva producere, tam gravia, tam funesta, ut iis terebratione succurrere sæpe-sæpiùs jam non possit Chirurgus : insuper si Sterni

---

(1) Vid. *Mém. de l'Acad. Royale de Chirurgie*, tom. IV, pag. 545 & seq

(2) Illustrissimus M. *De la Martinière* tantam adhibuit solertiam in curandâ Sterni fracturâ, ut, licèt, sublatis plurimis fragmentis, videretur arteria mammaris interna pulsans, illæsâ tamen hâc arteriâ, convaluerit æger. loc. suprà cit. 1ª Obs.

ſtructura ritè perpendatur, poſt illius fracturam puris ſub eo effuſio magis ſequi poteſt, quàm ſub cranio fracto, ſiquidem Sternum magis ſpongioſum, magis ſuccis refertum, quàm cranii oſſa.

Omnes ferè Auctores qui de oſſium morbis ſcripſerunt, de fracturâ Sterni etiam diſſeruerunt. Funeſtiſſima hanc ſubſecuta accidentia commemorat celeb. M. *Petit* (1). Analogiam inter cranii & Sterni fracturas à nobis modò allatam admittit. Celeb. *Duverney* (2) plures refert obſervationes quibus demonſtratur ſæpe-ſæpiùs ſubitaneam mortem Sterni fracturas ſequi : cæterùm, in caſu effuſionis vel ſanguinis vel puris, ad terebrationem recurrendum eſſe dicit. Tam neceſſarium, tam ſalutare auxilium in Sterni fracturâ nunquàm negligendum eſſe, extrà omne dubium ſtabiliunt plures maximè notabiles obſervationes, in actis Academiæ Chirurgiæ relatæ; modum autem operandi mox deſcribemus, ſi priùs alios terebrationis in Sterno caſus determinaverimus.

2°. *De Sterni Carie.* Magis adhuc quàm fractura Sterni caries terebrationem exigit. Nonnunquàm neceſſe eſt hanc repetitâ vice celebrare operationem, ut, quidquid eroſum ac mortuum eſt in oſſe, avellatur. Quàm in hoc caſu utilis ſit terebratio, quantæ ex illius applicatione, pro ægri ſalute conciliandâ, exurgant utilitates, probant auctorum, & præcipuè *Galeni*, obſervationes (3). Experientiâ teſte, in cranii oſſium carie, modioli applicationes multiplicantur ad oſſium magna fragmenta reſecanda : cur

---

(1) Traité des maladies des os, tom. II, pag. 102, édit. de M. *Louis*.

(2) Traité des Maladies des os, Tom. I, pag. 232 & ſuiv.

(3) Admin. Anat. cap. XIII, chart. tom. IV, pag. 161. Vid. etiam *Vanswieten*, Comment. in aphor. 298 *Boerrhavii*. Vid. Act. Reg. Academ. Chir. tom. IV, pag. 558.

in Sterni carie minùs audacter ageret Chirurgus? Ex immortalis *Harvey* (1) observatione constat, periculosam esse non posse magnam substantiæ deperditionem in Sterno & costis. Notandum verò cariem in Sterno, naturâ suâ maximè spongioso, latè sese expandere posse; notandum adhuc modiolum non esse applicandum, si levis tantùm sit caries, & tota ossis substantia non corrodatur, siquidem tunc sufficiat trepanum *exfoliativum* dictum applicare; quod ruginæ munus adimplet. Cauterium actuale in eodem casu alii proponunt, alii rejiciunt. Non nostrûm verò hanc litem dirimere, quandò de solâ Sterni terebratione hîc agitur.

3°. *De abscessu sub Sterno.* Quoties pus intrà mediastini duplicaturam intercipitur, (2) toties in hâc membranâ abscessus evenit. Celeber. *Freind* hos abscessus frequentiores quàm vulgò creditur asserit (3); persuasum habet pericardium & mediastinum, quod est ipsi contiguum, inflammationem variosque ejus exitus subire, sicut & pleuram & pulmones. Mediastini inflammati symptomatum à *salio diverso* datam descriptionem valdè laudat, quæ sic se habet : adsunt febris acuta, anxietas, sitis, respiratio brevis & frequens, magnus in thorace ardor, parvus ubique dolor, sed non in Sterno, ubi sentit æger potiùs constrictionem & impedimentum, quàm verum in respirando dolorem. Semper

(1) Exercit. de Generatione Animalium, &c. Genev. 1685, in-fol. Vid. etiam Act. Academ. Chir. tom. IV, pag. 565. Vid. etiam Hist. de la Chir. par M. Peyrilhe tom. II. p. 40.

(2) Negant quidem varii, ut *Ruisch*, *Winslow*, *Gerike*, illud mediastini interstitium; sed facilè demonstrari potest : minimum reverâ in sanis cavum adest : sed quandò à materiâ noxiâ separantur mediastini lamellæ, amplum fit cavum, ut docet *Blasius* Obs. Anat. pag. 15.

(3) Hist. de la Médecine, article d'Avenzoar.

autem

autem cum his consociantur tussis & pulsus durus, ut accidit in pleuresi.

Si artis ope vel naturâ inflammatio ad resolutionem minimè vergat, sequitur necessariò suppuratio; undè morbus omnimodè sæviens, diversis insidians modis, nunc ut in hydropicis angens, strangulans; nunc, ut in empyemate, suffocans. Larvâ nonnunquàm pleuresis indutâ, duro, acuto, punctorio ægrum afficit dolore: quin & ipsam cordis palpitationem quandoque mentitur.

In morbi diagnosi tota igitur manet difficultas. Nodum ille solus solverit, qui signa propria à communibus secreverit, aut secernendi vias tradiderit. Terebrationem suadent *Columbus* (1) & *Barbette* (2) in abscessu mediastini; sed abscessûs signa non deducunt: unde *Paré* (3) quærit à *Columbo*, *quonam modo dignosci potest talem materiam ibi esse contentam?*

Hæc sunt tamen peculiaria signa quibus mediastini suppuratio cognosci potest. Viget febris acuta, adest sicca tussicula; ad diaphragma sentitur ab ægro gravitas, & ipsius elevandi impedimentum; anhelosa, difficilis, erecta est respiratio; quamlibet in partem ægri decubitus impossibilis, sed in anteriorem tolerabilior. Puris intercepti motus, strepitus nonunquàm secernuntur. Dolore acuto, duro, ipso inspirationis momento graviore, juxtà

---

(1) De Re Anatomicâ lib. 15. inter mediastinum, inquit *Columbus*, pag. 225, id est, hanc duplicem pleuram, thoracem in duo secantem, materia aliqua colligi potest; quæ perforato Sterno, tutò satis extrahi potest à diligenti Chirurgo, reique anatomicæ peritissimo.

(2) *Barbette* Pratique de Chirurgie, &c. Lyon, *in*-12. 3 vol.

(3) Liv. 4 de l'Anatomie, chap. VII, du Médiastin.

mediastini in Sterno directionem, afficitur æger, torquetur, discruciatur. De puris præsentiâ aliundè nullus erit dubitandi locus, si jàm præcesserit pleuresis aut peripneumonia minimè soluta; nam signa abscessûs in mediastino à causâ internâ orti, desumi debent à symptomatibus tùm primariæ in hâc parte inflammationis, tùm ejusdem exitûs in purulentam suppurationem. Trepanum applicari in Sterno vult *Petitus* (1), pro unicâ salutis anchorâ, quandò in mediastino adest abscessus: idem sentiunt & proponunt *Junckerus* (2) & *Platnerus*. (3) Attamen hanc operationem non semper postulant hi abscessus. Si enim versùs Sterni partes laterales suam haberent expansionem, tunc forsan melius foret partium mollium incisionem anteponere, in costarum interstitio, & tunc empyema in loco necessitatis, vulgò dicitur, celebraretur (4).

Idem dici non potest de mediastini abscessibus, qui signis externis, ut carie, puris susurratione, sese distingui sinunt. Indicatio in his evidens est, & terebratio urgens, ut ex orci faucibus eripiatur æger. Sunt qui Sterni terebrationem istam non æquè periculosam existimant esse atque illam quæ in cranio instituitur, quia longè faciliùs in capite quàm sub Sterno partes no-

---

(1) Traité des maladies des os, loco superiùs citato.

(2) Conspect. Chir. tùm Medicæ, &c. *in*-4°. 1731.

(3) Inst. Chir. n°. 654, ubi dicit: in hoc casu jam olim Chirurgia proposita fuit, quæ Sternum modiolo exciditur: ad quod auxilium decurrendum, ubi ultima experiri statutum est.

(4) Vide Thesim in Scholis Medicis, annis 1742 & 1774 propugnatam, *an in abscessu mediastini celebranda Sterni terebratio?* Affirmativè concludit Auctor, & in parte sinisteriori jubet terebrari.

biliores læduntur (1). Dionyſius è contrà tradit (2) ſe hanc operationem vidiſſe quidem, verùm ægrum poſteà expiraſſe (3).

Cognitâ autem morbi naturâ, à Chirurgo effectus quilibet præſentes debellandi & profligandi; accidentia verò futura præcavenda, & ſi ſuperveniant, amovenda. Abſceſſus mediaſtini opportunè curatus in ſanationem exit: ſibi relictus, nihil niſi funeſtum, horrendum & lethale procreat. Sed puris minuenda eſt copia, imò tollenda omninò: indè ægro ſalus, gloria medenti. Summum & unicum adversùs hunc morbum in terebrâ præſidium. Sanationem à naturâ denegatam à terebratione expoſtula: eo inſtanti quo patet aditus puris expulſioni favens, integrâ frui valetudine arbitratur æger. Omnia evaneſcunt ſymptomata, fugit horum horrenda cohors. Quoſdam terret, in trepanatione, ſanguiferorum vaſorum dilaceratio, vitandam ſecum inferens hæmorrhagiam. Nos non latet Sterni margines lambere arterias mammarias. Verùm ipſis eſt parcendum ope coronæ terebræ minori diametro donatæ: aliundè, hæmorrhagiæ, ſi quæ ſit, brevi finis imponitur, mediis contra hanc adhibitis.

4°. *Operandi modus*. Ante omnia reſupinare hominem ægrum convenit, poſitamque in infimâ Sterni parte, ubi foramine quandoque abſceſſus ſe prodiit, cutem lineis in crucem factis diligenter incidere. Tunc, diductis cutis ab invicem oris, Sternum per admotum modiolum ita perforatur, ut fit in ipſius cranii terebratione; trepano ergò perforante, quod loco coronæ jungit Chirurgus, in Sterno foramen imprimit, factoque foramine terebra ſive trepanum, ſive modiolus cum coronâ applicatur. Trepano ſupremo ſiniſtram manum unà cum fronte vel

(1 Vid. Bartholin. Anat. reform. lib. II. cap. IV.

(2) Cours d'opération de Chirurgie.

(3) Sedillier, Mercure de France, anno 1757. Février; & in Hamb. Magaz. tom. XX, refert de Sterno felici eventu perterebrato.

mento Chirurgus imponat; dextrâ autem terebræ ansam vel arcum lentè ac circumspectè tantisper circumagat, donec & clavus medius & corona serrata sufficiens vestigium circuli effecisse in Sterno advertantur. Tunc enim clavus seu cuspis claviculæ subsidio eximitur, rursùmque immissa corona circumspectè manu dextrâ, quantùm sat est, circumagitur : scobis interim per adhibitas scopas setaceas ac denti calpium identidem quàm diligentissimè cùm ab ipso Sterno, tùm à coronâ ferratâ modioli etiam removetur, donec tandem scobis ferè rubicunda vel sanguine infecta in conspectum prodierit : hæc enim ad mediam usque medullarem Sterni partem ferramentum penetrasse significat. Tunc cum maximâ, quoad fieri potest, circumspectione agi modiolus debet, ne lapsu violento in mediastini cavum ruat.

Facto hunc in modum foramine, sic in pectus inclinari ægrum oportet, ut quàm commodissimè fluere valeat materia corrupta. Linamentis primâ vice aridis, posteà unguento digerente nutritis, ulcus deligatur. Bis aut ter in deligationibus singulis liquor purgans, idemque calidus ope syphonis injicitur, diligenterque rursùs emittitur. His aliquandiù sic observatis & confectis, circumspiciendum est nùm liquor injectus ab omni materiâ vitiosâ puris liber ex ulcere profluat. Tunc enim hoc satis expurgatum esse intelligitur, adeòque vulnus balsamo vulnerario glutinandum. Cæterùm id quoque in curatione providendum est imprimis, ut medicamenta interna, cujusmodi infusa vel decocta & balsama vulneraria sunt, propinentur.

FINIS.